

N:o 1055

Sunnuntaina 14.1.1945.

Tunteaton sotilas.

Siiranmien taisteluita on jo kirjoitettu. Mutta sen vaiheet suovat historian tutkijalle ennen aavistamattomia näköaloja. Vastapäätä minus on Mannerheimristin ritari, majuri Arvo Ahola, joka toimi pataljoonan komentajana koko sodan ajan. Pyydän häntä kuvaamaan studenttito civät antaneet periksi lähteä metsäkaartiin, jolloin yksityinen tietäjäneen kuriin pysyi viimeiseen saakka paikoillaan. Ihmeellinen on minuaan sisäänmurtocukko Siiranmäellä kriittisimmässä vaiheessa olisi ollut kilometrin, toista leveämpi ja ikäänskuin varmemmaksi vakuudeksi haasteltava painostaa: "Tämä oli yksinomaan sen korpraalin ansiota. Hänet haastaisin palkita korkeimmalle kunniamerkillä. Mutta kuka hän on ja missä, sitä en tiedä."

Voimme hyvin kuvitella taistelun melskeen, kranasttien räjähdylyt, kp:en terävät sarjet, satojen maataistelukoneiden jyrinän ja panssarivaunujen piiskain sivallukset, mitkä yhtenä kaosmisenä äänten sekamelskana ympäröivät Siiranmäellä kesäkuun 15. pv:nä majuri Kuvaajan komentopaikkaa. Tilanne clik kriittinen. Vihollisrykmentti oli märtautunut iltapäivällä linjojemme läpi. Yksityisiä taistelijoita harheili siellä täällä ilman jotta, sillä kompp. päälliköt ja joukkueenjohtajat olivat haastuneina tai haavoittuneina joutuneet pois verileikistä.

Kuvaajan komentopaikalla oli tällöin hänen lisäkseen koksi majuria - pataljoonan komentaja, joita yhdistää rajaton luottamus toisiinsa. Aholaa majuri Kuvaaja kehoitti: "Otappas sinä joitakin miehiä mukänsi ja tutki, millainen tilanne on vasemmalla (Kylmäojan ja Vehmaisten tien välillä)?" "Mukanani toistakymmentä niestä koottuina hrhailevistä miehistä ja muutamia jääläkeitä läksin ottamaan tilanteesta selvää. Sein matkan varrella tietää, että Rasa (kapt. Raassina) pataljoonansa kanssa tulee suorittamaan vastahyökkäyksen oikealta."

Reippasti, kaikki aistit valppains etenee majurimme "joukkueensa" nukana Kylmäojan vartta pitkin. Johtaja valmiina selkeytysin ratkaisuihin ja toimintaan. Michillä ose valmiina ikäviin yllätysten varalle. Osasto saavuttaa kohtaanetta vihollista varsinaisen taisteluhaudan, missä 3-4 milj. istä niestä keräilee kompeitaan lähtekseen taasennaksi. Johtaja johtaa niistä vertiopaikoille: "Te ja te jätte tuohon, tähystätte etuuston, vanhelle ilmanvuoissa avatte tulen." Jäljelle jänyt osasto joutuu taisteluhautaa pitkin sisäännurto kohtaan pään. Kilometrin verran edettyään kohtaanetta sitä ennen ketään majurimme tapaa tykistötilen repäävässä taisteluhaudassa tunteattoman korpraalin, jonka asu kuvaan käytyjä ankaria taistelujen. Mutta kasvot puhuvat voitonvarmuudesta.

Korpraalinne antaa majuriille täydellisen kavan tilanteesta: "Vihollinen on vyöryttänyt hauta ja koettanut kovasti päästä eteenpäin. Minulla on ollut yksi apunies, joka on kontanut kon-pistoolin patruunoita ja käsin-kransseja ja niin olemme vyöryttäneet taisteluhautaa 200 metriä takaisin." Nopeasti tekee majuri ratkaisunsa. Pikkuosasto riivaat itselleen tietä komppistelein ja käskiranastein eteenpäin taisteluhaudassa metri metriltä n. 100-200 m:n verran.

Silloin tulee kapt. Raassinan vastahyökkäys. Korpraalinne jatkaa taisteluhaudan vyörytystä mukana, Hän, vänr. Koskinen ja ryhmäjohtajana toimi korpr Ropponen, viimenninät patlin 6. Konppaniasta, painuvat kärjessä urhoollisesti vihollisen päälle, ikäänskuin kilpailu olisi kysymyksessä, gina sinne, missä taisteluhauta päättyy. Ka tuneet vihollist jäävät meriksi voiton kujanteeseen, mutta näinä kolme urhoollista tapauvat kohtalonse ja korpraalinne hevoittuu vähästi.

Kuka on tämä tunteaton korpraali, nies, joka esittää suurennoisesti vaikuttii kapt. Raassinan vastahyökkäyksen onnistumiseen? Vai vieläkö ennenpäin? Pelastiko hän Siiranmäessä tilanteen? Vieläkö korpraalinne on glossa - vailla toimintulomahdolisuutta, silloin kun hänen pitäisi varata elämismahdolisuudet muunkin kuin invaliditeetin perustella? v.l.ups./JR 7